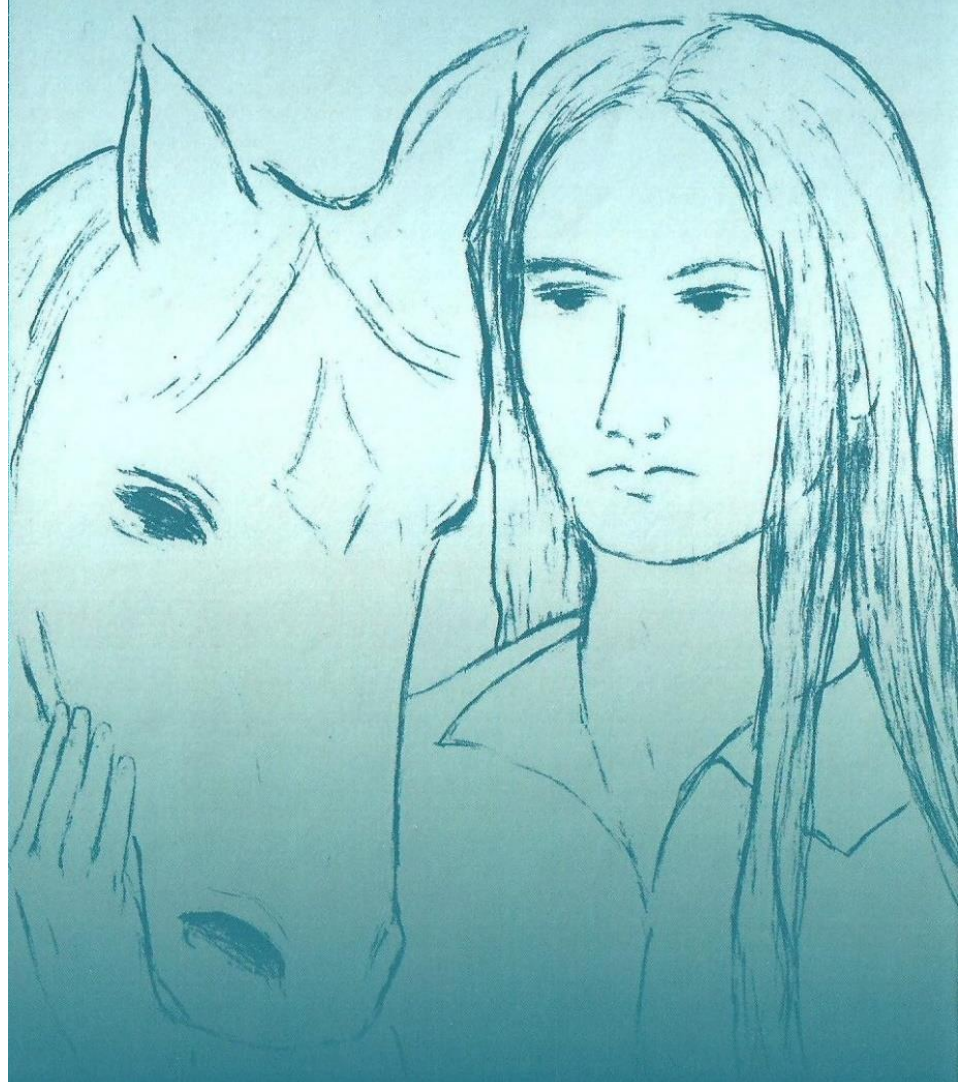

Ilona Koblihová

Plavovlasé srdce

PLAVOVLASÉ SRDCE

Ilona Koblihová

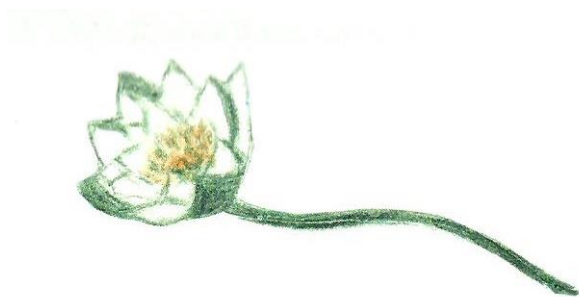
**Mým synům Pavlovi a Michalovi, a Vám
všem**

Dávno či nedávno, daleko, ale možná, že někde docela blízko, odehrává se pohádkový příběh, který Vám budu vyprávět. V jedné zemi, ne nepodobné té naší, žijí půvabné bytosti, kterým se říká elfové. Jejich domovem je krajina u zeleného jezera, kde žijí společně se svým králem v překrásném zámku uprostřed hlubokých lesů. Jsou zde šťastni. Mají, pravda, své starosti a trápení tak jako lidé, umí se však s nimi stejně jako my jaksepatří vypořádat. A veselit a radovat se dovedou zrovna tak.

V jejich světě žádné další pohádkové bytosti nenajdete, je to svět téměř stejný jako ten náš, a přece je jiný. Ptáte se v čem? Inu, ta podivuhodná odlišnost od světa našeho spočívá především v prazvláštních zákonech, které všichni patřičně respektují, ale možná, že ještě i v něčem jiném...

Vydejte se tedy nyní do krásné země pohádkových elfů a sledujte pozorně jejich životní osudy. Ti, kdo chodí světem s očima otevřenýma a naslouchají jeho blízkému i vzdálenému hlasu, budou příběhům bytostí s lidským srdcem dobře rozumět.

1. ZLATOVLÁSEK

„Tatíčku! Tatíčku Cobe! Podívej, jakou překrásnou květinu mi daroval Mergi! Byli jsme spolu v lese až u černého jezírka, a tyhle květiny tam rostou přímo uprostřed na vodní hladině. A Mergi seskočil z koně, ani se nesvlékl, řekl jenom:

„Podrž mi uzdu, Caorlo!“ a skočil do jezírka, plaval až ke květinám, jednu z nich utrhl, a pak mi ji dal. Je nádherná, vid’ tatíčku? Mergi je ale odvážný, nemám pravdu?“

„Ano, je to vsutku obdivuhodné a ta květina je opravdu velmi krásná. Ale co tvůj kůň, Mergi? Je celý mokrý. I tvůj, Caorlo, je tou divokou jízdou schvácený.“

„To proto, že jsme rychle cválali, abych ti mohla květinu co nejdřív ukázat a všechno ti povyprávět.“

„Nu dobrá, Caorlo. Mergi ti tou květinou udělal radost a ty ji chceš zas udělat druhému. Ale teď běžte oba ustájit své koně, vyhřebelcovat

a osušit je.“

„Jistě, tatíčku. Však bychom to udělali, i kdybys nám to sám neřekl.“

Dívka se maličko zakabonila.

„Pojed', Mergi. Hejjá!“

Princezna a její druh pobídlí své koně a vzápětí odcválali. Král se díval, jak se dívka i mladík vzdalují směrem k hřebčínu, a myslel si: Je hrdá moje dcera, tak jako byla i její matka. Ale srdce má dobré. A že se jí líbí krásné věci? Inu, vždyť je mladá, života strastí ještě neokusila. Však i toho jednou poznáš, dceruško, jen hled', aby to nebylo příliš brzo.

Caorla, dcera krále elfů Cobehe, byla dívka nadmíru krásná. Její oči byly hluboké a měly barvu temně zeleného jezera, v jehož hladině se majestátně vzhlížel zámek elfů. Hlas princezny podobal se hlasu křišťálového zvonečku, a když se někdy v písničce rozezpíval a nebo, a to bývalo velmi často, ve smíchu rozezvonil, jako by se v princeznině hrdélku rozezněly kouzelné stříbrné rolničky. Dívka chodila nejraději oblékaná v dlouhém bílém rouchu a na malých nožkách nosila střevíčky z té nejjemnější kůže. Kolem útlého pasu si občas uvazovala opasky, které si sama splétala z tenkých vrbových proutků či dlouhých stébel trávy. Zlatem se nezdobila, měla ráda pouze drobné stříbrné šperky. Kromě rozkošných malých náušnic, které nosila neustále, měla v největší oblibě tenké stříbrné náramky, které jí při chůzi anebo jízdě na koni půvabně cinkaly na štíhlé paži. Ale největší ozdobou princezny Caorly byly její překrásné a až po kolena dlouhé zlaté vlasy. Dívka si do nich často vplétala

pestrobarevné květy, které jí nosili mladí elfové. A oni jí je nosili často a rádi. Neboť Caorla byla jedinou a k tomu velmi krásnou dívkou v království elfů, kde vládl její otec, král Cobe. Caorlina sestra, princezna Murja, žila se svým princem v sousedním království, a jejich matka – té zde nebylo. Nikoli smrt, ale královnino divoké, nespoutané srdce, které zvábily cizí černé oči, bylo příčinou, že královna kdysi odešla daleko do cizí země. Tak to v životě, bohužel, někdy chodí, a nejinak tomu bývá i ve světě elfů.

Caorla a její druh Mergi dojeli ke stájím, seskočili z koní a odváděli je do jejich boxů.

„Hej, Zlatovlásku, kde jsi? Pojd nám pomoci!“

„Proč mu tak říkáš?“ zamračila se princezna. „Nechci, aby jsi dělal to, co dělají někteří jiní. Milly si nezaslouží, abyste se mu posmívali. Je to hodný chlapec, a koně ho milují. On nemůže za to, že je trochu jiný než vy všichni. Styď se, Mergi!“

„Promiň, Caorlo, už se to víckrát nestane. Ale kde je Milly?“

„Nejspíš vzadu u klisny, která bude mít brzy hříbátko. Nu, však to snad zvládneme sami, co říkáš?“

„Jistě, princezno. Osuším napřed tvého koně, ano?“

„Ne, ne, Mergi, udělám to sama, díky. Tvůj kůň je mnohem víc mokrá než můj. Jsi celý promočený, běž se co nejdřív převléct a osušit, já už to tu zvládnou sama.“

„Jsi laskavá, princezno. Budeš-li chtít zase někdy vodní květ, řekni si jen a já ti ho opět přinesu. Cokoli budeš chtít, Caorlo, udělám pro tebe.“

Mergi se na dívku díval pohledem, ze kterého bylo možno vyčíst

touhu být jí co nejvíce nablízku. Jeho oči byly temné zrovna tak jako jeho vlasy, které mu splývaly v dlouhých pramenech až do půli zad. Všichni zdejší elfové nosili dlouhé vlasy. Byla v nich ukryta jejich síla i jejich život. Ten, kdo by o své vlasy svojí vlastní rukou přišel, zemřel by. Takový byl zákon života a smrti elfů žijících v krajině u zeleného jezera. Nikdo se jej nikdy neodvážil porušit. Jen jedinkrát, podle staré pověsti prý kdysi velmi dávno jeden mladý elf, snad z nešťastné lásky, spáchal ten hrozný čin. Ale zdali se tak opravdu stalo, to nevěděl nikdo. Všichni elfové měli vlasy tmavé nebo úplně černé. Jen Caorla, jediná dívka v království, měla vlasy zlaté barvy. A ještě někdo se čímsi lišil od ostatních elfů. Byl to Milly. Jeho krásné vlasy, dlouhé až k pasu, byly velmi světlé, plavé. Nikdo nevěděl, proč on jediný ze všech chlapců v království má tak odlišnou barvu vlasů. A protože i elfové bývají někdy škodolibí a zlomyslní, volali na něho občas – Zlatovlásku. Kdosi tu přezdívku jednou vymyslel a od té doby tak Millymu někdy říkali. On se pro to netrápil, bylo mu to jedno. Alespoň si to všichni mysleli. Ve skutečnosti bylo vše úplně jinak. Princezna Caorla tu přezdívku nerada slyšela a každého, kdo takto Millymu říkal, kárala. Neměla ráda, když si někdo z někoho tropil šprýmy. Pokud se tak někdy stalo v přítomnosti Millyho, byla princezna velmi rozezlena a vyžadovala od provinilce omluvu pro světlolasého chlapce.

„Omluv se Millymu!“ Princezna Caorla se uměla velmi hněvat.

„Promiň, Milly.“

Chlapec na to nic neřekl, jenom se vždy na princeznu vděčně podíval. Děkuji ti, Caorlo.

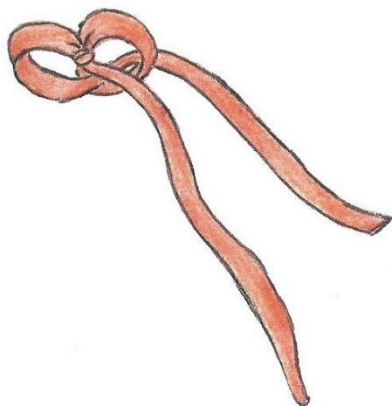
Princezna nevěděla jednu velice důležitou a vážnou věc. Milly ji

miloval. Jeho pohledy však byly plaché, a jestliže se někdy jeho oči setkaly se zraky milované dívky, v očích plavovlasého chlapce zrcadlila se velká a upřímná láska k princezně Caorle. Jenže ona to neviděla. Byla ještě příliš mladá a neznalá touhy, krásy i bolestí lásky. Užívala si života a radovánek, které jí nabízel kouzelný svět elfů, přijímala drobné dárky a květiny, kterými ji mladí elfové chtěli vyjádřit svou přízeň, neboť každý z nich si chtěl krásnou princeznu předcházet, a mnohý by ji, řečeno upřímně, chtěl mít jen a jen pro sebe. To Caorla dobře věděla. Ale ona žádného z chlapců neupřednostňovala, a každému z nich věnovala nemálo svého času. Ten, kdo si to zasloužil, byl obdařen jejím krásným úsměvem z čistého srdce, a elfové by pro ten úsměv princezny Caorly šli třeba do ohně, neboť ji měli rádi, a ona je zrovna tak. Milly to věděl. A taky věděl, že někteří z nich snaží se co nejvíce přiblížit princezninu srdci. Hlavně divoký Mergi. Jeho temné oči, které velice často spočinuly na princeznině líbezných tváři, dávaly chlapcovi skrytou touhu obzvláště najevo. Princezna si toho nevšímalá. Zatím. Ale Milly dobře věděl, že jednou se v dívčině srdci probudí to, co on už tak dobře zná. Jsem jiný, říkal si. Ona mě nikdy nebude milovat. Princezna je divoká a hrdá jako její matka. Proč mi srdce tak ukrutně bolí?

Milly pracoval ve stáji jako ošetřovatel koní spolu s několika dalšími elfy. Měl koně rád a rozuměl jim a oni mu jeho lásku opláceli stejně. Caorla to dobře věděla, a protože sama milovala koně, byl jí plavovlasý chlapec obzvláště velmi blízký. Ale jak je ona blízká jemu, co k ní tenhle chlapec cítí, jak moc ji miluje a jak strašně při tom trpí, to dívka, bohužel, nevěděla. Snad kdyby Milly víc projevil svoji

hlubokou náklonnost a city k princezně, možná několika slovy kdyby jí naznačil, co jeho srdce tolik touží povědět, možná... Jenže on to neudělal. Proč? Inu, snad právě proto, že si stále myslel, že je jiný než ostatní, snad jeho vrozená ostýchavost, možná i obava z odmítnutí nedovolily mu projevit té, kterou tolik miloval, svoji upřímnou lásku. Milly byl v skrytu duše nešťastný. Princezno moje, proč jsem takový, jaký jsem?

2. NAROZENÍ HVĚZDIČKY

V zámecké jídelně se podává večeře. Každý den zde společně stolují všichni obyvatelé zámku, a tedy i celé královské říše elfů u zeleného jezera. Včetně krále a princezny jich tu je dohromady dvacet pět. Dnes mají k večeři ryby. Ale jaké ryby!

„Hoši, musím vás pochválit. Dnešní večeře je opravdu výtečná. Kdopak byl dnes na lovu?“ Princezna Caorla uměla ocenit chutně připravené jídlo.

„Angi a Prisko.“

„Ty ryby jsou skutečně vynikající.“

„Děkujeme, princezno, ale tu pochvalu by si zasloužil spíš náš Fabio.“

„Pak tedy i jemu patří můj dík za tak skvělou večeři.“

Fabrio, vrchní zámecký kuchař, byl proslulý svým kuchařským uměním. Dovedl připravit ty nejznamenitější lahůdky a mnozí králové ze sousedních říší často žádali krále Cobeho, zda by jim dovolil využít kuchařského umění mistra Fabria při přípravě slavnostní hostiny, kterou se chystají na svém zámku pořádát. Král jim vždy rád vyhověl.

Princezna si nabrala na vidličku další chutné sousto, když tu náhle zvedla hlavu a rozhlédla se.

„Kdepak je Milly? Jak to, že tu dnes nevečeří s námi? Někteří už dokonce odešli z jídelny a on se zde ještě ani neukázal.“

„Mě se zdá,“ řekl Mergi, „že zůstal u koní ve stáji a pomáhá na svět hříbátku Jasně.“

Princezna vstala od stolu.

„Jdu mu pomoci.“

„Nemusíš, princezno, je jich tam víc. Kdyby Milly potřeboval pomoc, není na to sám.“

„Stejně půjdu. Alespoň mu donesu večeři. Určitě bude mít hlad a žízeň. A pak odejdu, abych tam nepřekážela.“

„Pomůžu ti.“ Angi vstal, aby donesl podnos, když vtom se otevřely dveře jídelny a dovnitř vstoupil jeden z ošetřovatelů koní.

„Princezno, nerad tě ruším u večeře, ale mám ti vyřídit vzkaz od Millyho. Prosí tě, jestli by jsi přišla do hřebčína. Jasná před chvílí porodila hříbátko. Máš se na ně přijít podívat, pokud budeš chtít. Ostatní mohou přijít také, ale až později. Jasná je velmi vyčerpaná, měla dost těžký porod, takže teď potřebují ona i hříbě hlavně klid. Ale princezna se může přijít podívat hned.“

„Tu večeri Millymu donesu sám.“

„Díky, Angi.“ Princezna se rozběhla ke dveřím, proběhla zámeckou chodbou a honem ven. V mžiku otevřela dveře na zahradu a už běží, běží rovnou do hřebčína. Konečně je tady! Vrata stáje jsou trochu pootevřena. Venku už je skoro tma, jen chodbičku mezi stájovými boxy tlumeně ozařují světla lamp. Dívka zlehka našlapuje, tiše, aby se koně nevyplašili, ještě několik kroků... Tady jsou! V porodním boxu na konci chodby odpočívají společně maminka Jasná, její čerstvě narozené hříbátko a Milly. Hříbě je už osušené, za chvíli se pokusí samo postavit na všechny čtyři tenoučké nožky. Jasná se ohlédla po princezně, upřela na ni svůj sametově lesklý zrak, a tiše zaržála, jako by chtěla říct – Tak se pojď, holka, podívat, ale jednoduché to zrovna nebylo.

„Ahoj, Milly,“ řekla tiše dívka.

Chlapec seděl na zemi opřený o zeď, s hlavou mírně nakloněnou k levému rameni. V pravé ruce ještě stále držel věchýtek slámy. Odpočíval. Bylo na něm vidět, jak je unavený. Když spatřil přicházející princeznu, chtěl vstát, ale dívka mu v tom zabránila pokynem ruky.

„Dobrý večer, princezno. Jak se ti líbí naše nová malá slečna?“

Caorla si sedla do slámy vedle Millyho. Prohlíží si hříbátko, oči z něj nespustí. To, co vidí, je skutečný zázrak přírody. Hlavička, nožky, kopýtko, celé to drobné tělíčko, všechno, všecičko je naprosto dokonalé ve své přirozené prostotě a kráse. Na čele malé klisničky se jako stříbrná hvězda třpytí malá bílá skvrnka, oční víčka zdobí překrásné dlouhé řasy. Inu, celá maminka.

„Milly, jsem tak šťastná.“ Dívka se obrátila k chlapci. Teprve teď si všimla toho, čeho si předtím všimnout nestačila. Vidí, že chlapec je celý zašpiněný, na čele se mu perlí kapičky potu a jeho dlouhé vlasy, narychlo svázané jakousi tkaničkou, rozpustily se částečně a padají mu do očí. Milly si předloktím otřel zpoceně čelo a snažil se trochu upravit svůj zevnějšek.

„Promiň, princezno, vypadám asi hrozně.“

„Vůbec ne. Ukaž, otřu ti obličej. Máš tu nějaký ručník?“

„Mám, ale...“

„Žádné ale, jen sed’ a odpočívej. Angi ti za chvíli přinese večeři.“

Princezna vzala osušku, kterou jí chlapec podal, namočila ji ve džberu s vodou a vyždímala. Poté si klekla k chlapci a otírala mu zpoceně čelo a tváře.

„Ukaž ruce.“ Vzala do dlaní jeho ruku. Rozpačitě sklopil oči. Ne, teď se nemůže na princeznu podívat. Kdyby tak udělal, asi by mu obě tváře shořely.

„Půjdu si je umýt.“ Chlapec rychle vstal. A z dálky už jsou slyšet tlumené kroky, chodbičkou mezi boxy sem někdo přichází.

„Angi, no konečně, kde jsi tak dlouho?“

„Omlouvám se, trochu jsem se zdržel...“ Angi, s podnosem plným jídla, stojí ve dveřích stáje a s očima upřenýma na hříbátko prohlíží si to rozkošné maličké stvoření a zapomíná, proč sem vlastně přišel.

„Děkuji ti, ale ta malá asi tohle jíst nebude.“

„Cože? Jistě, tady máš večeři, Milly, najez se, je to moc dobré. Přinesl jsem i tvůj talíř, princezno, skoro nic jsi nesnědla.“

„Díky, Angi, jsi hodný.“

„Takže vám oběma přeju dobrou chuť a kdy že se mohou ostatní přijít podívat na hříbátko?“

„Zítra ráno, ale ne všichni najednou.“

„Jasně. Tak ahoj, Milly, a dobrou noc.“ Angi ví moc dobře, že princezna ze stáje hned tak neodejde.

„I tobě dobrou noc. A že přeju tatíčkovi taky. A ještě jednou ti děkuji.“

„Rádo se stalo.“ Angi se před odchodem ještě potěšil pohledem na nové hříbátko a spokojeně mlčky konstatoval, že je to to nejkrásnější hříbě na světě. Poté pokynul svým přátelům na pozdrav, a odešel z hřebčína.

„Nu, Milly, najíme se spolu, což?“

„Jak si přeješ, princezno. S tebou mi bude určitě chutnat.“

A tak si dívka i chlapec sedli na zem a pustili se do jídla. Ryby, které jím Angi přinesl, byly sice už úplně studené, ale těm dvěma to vůbec nevadilo. Když si umyli a osušili ruce, pravila princezna:

„Tak, Milly, a teď, když dovolíš, pokusím se tě trochu učesat. Hřeben tu sice nemám, ale snad to půjde i bez něj.“ Odhrnula chlapci z čela vlasy, které mu neustále padaly do očí, a rozhlédla se kolem sebe.

„Nemáš tu něco, čím bych ti je mohla svázat?“

„Nemám, jenom tuhle tkaničku, co jsem našel na zemi.“

„Hm, něco tedy vymyslím. Jak bychom to jenom... Sláva! Něco jsem našla!“ Princezna měla na sobě lehký kabátek, který si vzala s sebou do jídelny – chtěla se totiž po večeři ještě trochu projít. Kabátek si přehodila přes opěradlo židle. Dříve než vyběhla z jídelny, sňala jej v rychlosti ze židle a cestou do hřebčína oblékla. Kabátek měl

dvě kapsy. A v jedné z nich teď princezna nahmatala úzkou hedvábnou stužku a s vítězoslavným úsměvem ji vytáhla ven. Stužka měla červenou barvu.

„Máme ale štěstí, že Milly? Ukaž, svážu ti s ní vlasy.“

Dívka se postavila za chlapce a přehodila mu vlasy přes ramena na záda. Zavřel oči, srdce se mu prudce rozbušilo. Cítil, jak jeho nitrem prostupuje vlna jakési zvláštní, nedefinovatelné bolesti spojená s nádherným pocitem opojné blaženosti. Jako by byl čímsi omámený. Snad to způsobily něžné dívčí ruce, které se jeho hlavy dotkly, když se dívka snažila svými prsty rozčesat Millyho dlouhé vlasy. A musel uznat, že se jí to dařilo celkem dobře. Napřed všechny prameny jemně pročísla prsty, poté uhladila dlaní, a nakonec pečlivě svázala červenou stužkou. Caorla se v duchu pochválila. Úprava Millyho účesu se jí povedla přímo skvěle.

„Tak, teď je to dobré.“

„Děkuji ti, Caorlo.“

„Caorlo? Tak mi říkáš málokdy. Proč?“

„Nevím...“ (Řekni jí to, no tak jí to přece řekni!) „Já... já ti zítra přinesu tu stužku.“

„Ne, Milly, nech si ji. Chci ti ji dát. Budu ráda, když ji někdy uvidím v tvých vlasech. Vezmi si ji, prosím.“

„Tak děkuji.“

„Tak já už půjdu domů. Odnesu ty podnosy, ať ti tu nepřekáží. Zítra ráno zase přijdu, můžu?“

„Jistě.“

„A Milly, máš už pro tu malou nějaké jméno?“

„Zatím ne. Byl bych rád, kdybys jí je dala ty, Caorlo.“

„Tak já bych si tedy moc přála, aby se jmenovala Hvězdička, líbí se ti to?“

„Moc. To podle té skvrnky na čele, vid'? A také se to dobře hodí ke jménu její maminky.“

„Výborně!“ zatleskala princezna. „Tak tedy – Jasná Hvězdička. Jsem tak šťastná, Milly.“ Dívka v náhlé radosti vzala do dlaní chlapcovu hlavu a políbila ho na rty. Poté pohladila Jasnou, zlehka se dotkla čela hříbátka, zvedla ze země oba podnosy na jídlo, usmála se na Millyho tím nejkrásnějším úsměvem a tiše odešla. Plavovlasý chlapec stojí mlčky bez hnutí uprostřed stáje. Na rtech ho sladce hřeje dívčino políbení a jeho srdcem se rozlévá palčivá bolest těžko ukryvané a dosud nevyřčené lásky. Ještě za dívkou vyhlédne, a pak tiše, aby to vůbec nikdo neslyšel, praví se smutným úsměvem sám k sobě: Řekl jsi jí toho dnes opravdu hodně. Skoro všechno.